వనితాలోకం:

కాంత

జె. సత్యనారాయణ

గుబురుగా పెరిగిన చిక్కుడుపాదుకు నిచ్చెనేసి చిక్కుడుకాయలు తుంపుతోంది కాంత, వాళ్ళ దొడ్లో. కాంత కొడుకు కిట్టిగాడు గడ్డిమీద పొర్లాడుతూ, వాడి కేదో పెద్ద అపకారం చేసినట్టు కసిగా గడ్డిపువ్వుల్ని ధ్వంసం చేస్తున్నాడు.

మా దొడ్లోనుంచి చూచాను కాంతను. కాంతవచ్చి నాలుగురోజు లయిందట; నిన్న మా అమ్మాయి చెప్పింది. కాంత ఎప్పుడొచ్చినా, వచ్చినరోజునే మా యింటికి పరుగెత్తుకురాందే వుండేదికాదు. కాని, యిప్పుడలా జరగలేదు. కారణం నాకు తెలుసు!

నిన్న ప్రొద్దున్న ఎనిమిది గంటలకు గదిలో వ్రాసుకుంటోంటే మా అమ్మాయి వచ్చింది గదిలోకి.

"పాపం! కాంతొచ్చిందట నాన్నా - మొన్న!" అంది. పాపం? పాపం దేనికి చూట్టానికొస్తే! ఎప్పుడూ రావటంలేదూ?

"మరి మనింటి కింతవరకూ రాలేదే?" అన్నాను మా ఉషకేసి సందేహంగా చూస్తూ.

"పాపం! సిగ్గుపడుతుందేమో!"

సిగ్గు! సిగ్గు దేనికి కాంతకి? మా యింట్లో స్వతంత్రంగా తిరిగేదే? యిప్పుడు సిగ్గుపడటానికి కారణం? ఎప్పుడు వాళ్ళ మామయ్యగారింటికొచ్చినా, 'మాష్టారూ!' అంటూ ఆప్యాయంగా నవ్వుతూ వచ్చి పలకరించేదే? మరిప్పుడు సిగ్గెందుకొచ్చిందో?

"సిగ్గు దేనికమ్మా ఉషా!"

ఉష క్షణంవరకూ మాట్లాడలేదు. తల వంచుకు నిలబడి నేలచూపులు చూస్తోంది. మళ్ళీ తల ఎత్తి ముఖం గంభీరంగా మార్చింది.

"అసలు మగపురుగుల్ని నమ్మకూడదు నాన్నా!" అంది ఉద్రేకపడుతూ.

మా ఉష ఉద్రేకానికి నవ్వొచ్చింది - మగపురుగులు! - నేనుకూడా ఆ 'పురుగుల' జాబితాలో చేరుతానని తరువాత గ్రహించినట్లుంది. వెంటనే తల వంచుకొని సిగ్గుతో నాలుక కరచుకొంది.

"ఏం? కాంతని ఆవిడ భర్త ఏమయినా అన్నాడటా?"

"అంటమేకాదు. ఇంకెప్పుడూ కాంతని తన గుమ్మం త్రొక్కొద్దన్నాడట! యింకో దాన్ని తెచ్చి యింట్లో పెట్టుకుని కాంతను వెళ్ళగొట్టాడట! నిన్న వాళ్ళత్తయ్య చెప్పింది నాతో" అనేసి మా ఉష విసురుగా లోపల కెళ్ళిపోయింది.

పాపం అందుక నేగామాలు మాయింటికి రాలేదు కాంత! ఆవిడ మనస్సు ఎంత క్షోభిస్తోందో? కాంతను వెళ్ళగొట్టడానికి కారణం? మరో స్త్రీని వుంచుకోవటమేనా? వుంచుకుంటేమాత్రం కాంత నెందుకు వెళ్ళిపొమ్మనాలి? లోకంలో యిద్దరుభార్యలున్న వ్యక్తులు ఎంతమంది లేరు? ఒకవేళ కాంత మీద ఏమయినా అనుమానం కలిగిందా. ఛీ! కాంత అటువంటిది కాదే! లేకపోతే సవతిపోరు, పడలేక కాంతే దెబ్బలాడి వచ్చేసిందా? ఏమో!

ఎలాగయినా కాంతకి జరిగిన ఈ అన్యాయానికి మనస్సు చాలా నీరసించిపోయింది నాకు. యికనుంచి కాంత భావిజీవితం ఎలా నడుస్తుంది? ఎప్పటికైనా ఆమెభర్త మళ్ళీ దరిజేర్చుకుంటాడా? మా ఉషా, కాంతా కలసి మా యింట్లో సన్నిహితంగా మెలిగేవారు. వాళ్ళ మామయ్య, అత్తయ్య కాంతను సరిగా చూడకపోతే ఆలోటు మా యింట్లో తీర్చుకునేది పాపం! ఒళ్ళో ఎంత తెలివిగా వుండేది కాంత! మా అమ్మాయికంటే మెరుగ్గా వుండేది.

ఈవూరు కాంత వచ్చిన అయిదవనాటి సాయంత్రంగాని మాయింటికి రాలేదు.

సాయంత్రం 5-30 ని॥ నే నింటికొచ్చేసరికి, కాంత కిట్టిగాణ్ణి చంక నేసుకుని మెట్లు దిగబోతోంది. నన్ను చూడగానే సిగ్గుతో తలవంచుకుని పలకరించకుండగనే వెళ్ళిపోబోయింది!

పాపం! తన విషయం మా ఉషవల్లగాని, వాళ్ళ అత్తయ్యవల్లగాని తెలుసుకుని వుంటానని సిగ్గుపడిపోతోం దనుకుంటాను.

కాంతను పిలిచాను. మెట్లుదిగి రెండు గజాలదూరం వెళ్ళిందల్లా ఆగిపోయింది. ముఖం యిటువైపుకు త్రిప్పలేదు.

గదిలోకి పిలిచాను. కిట్టిగాణ్ణి చంకలో యిరికించుకునే నిలబడిపోయింది, తల ఎత్త

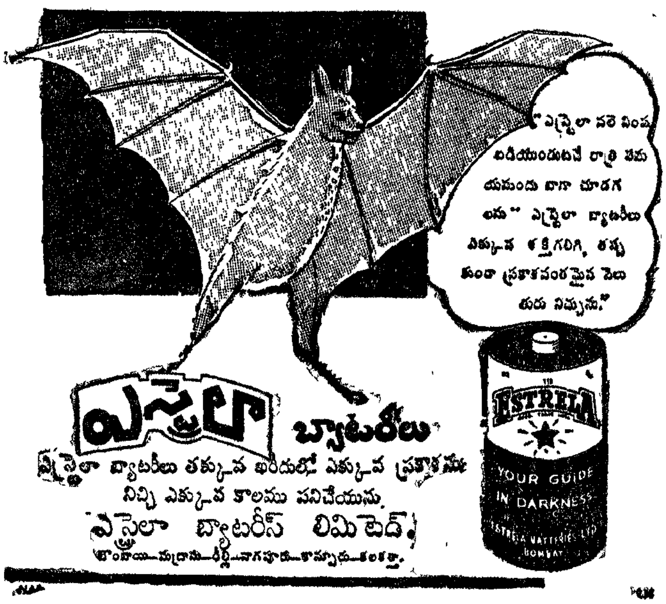

కుండా. వాడు క్రిందకి దిగజారుతున్నాడు.

"హూర్చో కాంతా!"

కాంత ముఖంఎత్తి నావంక చూచి వేల వంగా నవ్వటానికి ప్రయత్నం చేసింది. కానీ బాధ అడ్డగించడంవల్ల నవ్వ లేక పోయింది!

"పాపం అత నలాంటి వాడనుకోలేదు కాంతా మొదట!" అన్నాను జాలిగా,

కాంత మాట్లాడలేదు.

"అసలు ఏ విషయంమీద వెళ్ళిపొమ్మన్నాడు?"

"ఏమీలేదండీ!"

కాంత ముఖంచాటున త్రిప్పుకుని కళ్ళొద్దుకుంది.

"పోనీ రెండు మూడు నెల్లువుండి వెళతావా?"

ఆవిడను భర్త వదలటానికి సరిఅయిన కారణం తెలుసుకోడానికి, గుచ్చి గుచ్చి

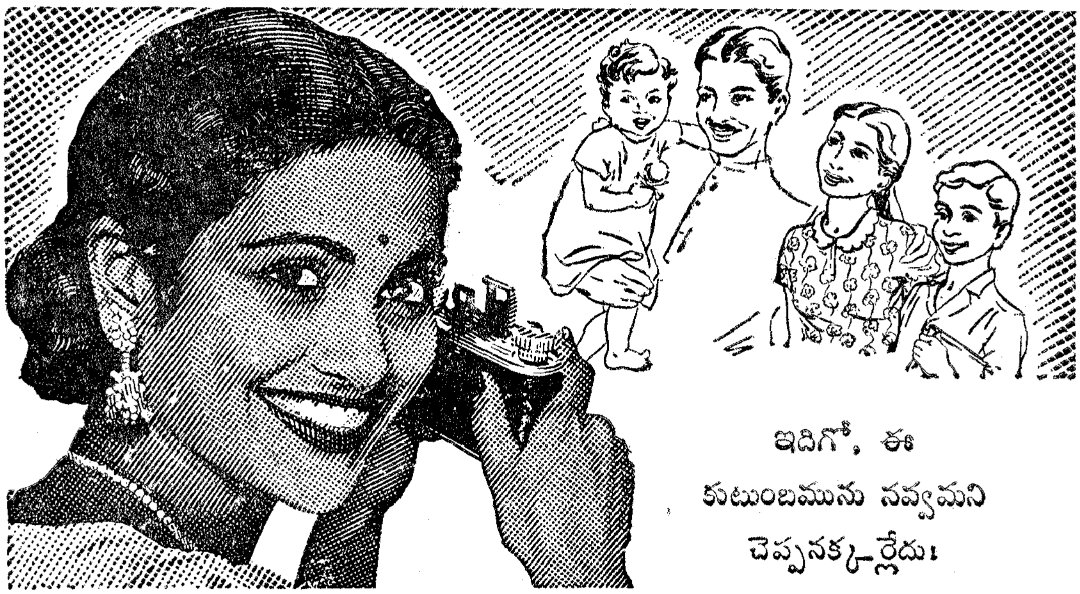

ఆనందముగానున్న కుటుంబముయొక్క చిత్రము !

ప్రతి చిరునవ్వులో ఒక గాధ వుంది. ప్రత్యేకం, నా కుటుంబం ముఖాలందుగల ప్రకాశమాన చిరునవ్వులలో. అయితే, ఇవ్వాళ నేను ఫోటో తీస్తున్నప్పటిలాగ ఆరోగ్యముగానున్న కుటుంబం కాదు లోగడ. కొద్ది మాసాల క్రితం నా భర్త తరచుగా జబ్బుపడుతుండేవారు. అందుచేత రాబడి తగ్గింది. దాన్నిమించి నా ముగ్గురు బిడ్డలూ చిక్కిపోతుండేవారు, కులాసాగా లేరు. వాళ్ల టీచరుతో అకస్మాత్తుగా జరిగిన సంభాషణవల్ల ఈ యివస్థ అంతటికీగల కిటుకు తెలిసింది. నా మనోబాధంతా చెప్పాక ఆమె ఈలా అన్నది: 'నా స్వంత ఊహకు క్షమించాలి. మీరు వాడే వంట క్రొవ్వుతో సంబంధించి యుండేమో ఈ సమస్య?'

చాల ఖరీదైన విడిగా అమ్మే శ్రేష్టమైన క్రొవ్వుపదార్థములను కొంటున్నాను అని చెప్పాను; సందేహం పోగొట్టే సమాధానం అని అనుకొన్నాను. ఆమె తక్షణం ఇలా జవాబిచ్చింది: 'విడి క్రొవ్వుపదార్థాలు ఎంత మంచివైనా మురికి చేతులు, ఈగలచేత ఎల్లప్పుడూ తాకబడుతాయి. అంటే అవి అపరిశుద్ధమై జబ్బును తీసుకొనివస్తుంది.'

వెంటనే డాల్డా వనస్పతిని కొనమని ఆమె సలహా ఇచ్చింది. ఎందుకంటే, ముందు, ముఖ్యంగా, డాల్డా ఆరోగ్యాన్ని కాపాడుతుంది. ఏ పురుగులూ సీలుచేయబడ్డ డబ్బాలో చొరబడలేవు, డాల్డా వనస్పతిని తయారుచేయువారు శ్రేష్టస్థితి కలిగేవరకూ డబ్బాను బైటకు పోనీయరు.

ఆమె చెప్పింది నిజం అని నాకు నమ్మకమైంది. వెంటనే మా కుటుంబం డాల్డాతో వండిన పదార్థములంటే ఇష్టపడుటకు మొదలుపెట్టారు. ఆహారమునుండి డాల్డా తీసుకొనివచ్చు సహజ రుచులంటే వారికి మిక్కిలి ఇష్టము. గాలి చొరకుండా సీలుచేయబడ్డ డబ్బాలలో డాల్డా వనస్పతిని కొనుటవల్ల అది ఎల్లప్పుడూ పరిశుద్ధమైనది, తాజాది, ఆరోగ్యకరమైనది, అని నమ్మొచ్చు. డాల్డా వనస్పతి నా కుటుంబాన్ని రోజంతా, సుఖంగా, ఆరోగ్యంగా, సంతుష్టిగా, యుంచుతున్నదని ప్రత్యక్ష నిదర్శనంగా ఈ ఛాయా చిత్రాన్ని భద్రపరుస్తాను. నా ఛాయా చిత్రంలాంటిది మీకు కావాలంటే మీ ఆహారాన్నంతా డాల్డా వనస్పతితో వండండి. ఇవ్వాళే ఒక డబ్బాను తీసుకొనండి. 10 పౌన్లు, 5 పౌన్లు, 2 పౌన్లు, 1 పౌను మరియు ½ పౌను డబ్బాలలో అమ్మబడు చున్నది. డాల్డాలో ఇప్పుడు విటమినులు ఎ.డి యున్నవి.

మంచి వంట క్రొవ్వును
యెన్నుకొనుట ఎలాగ?
ఉచిత సలహాకు ఇవ్వాళే క్రింది
అడ్రసుకు వ్రాయండి:
ది డాల్డా అడ్వైజరీ సర్వీస్
పోస్టు బాక్సు నంబరు 353, బొంబాయి 1

చెట్టుతోనున్న
డబ్బానే చూడండి

డాల్డా వనస్పతి

వంటకు దివ్యమైనది—ఖర్చు తక్కువ

HVM. 220-X52 TL

★ కాంతి ★

ప్రశ్నలువేసి బాధపెట్టడం యిష్టంలేదు నాకు.

రెండు క్షణాలు ఆగి, "వెళ్లను!" అంది కాంతి. కాని, ఆవిడనున్న అభిమానం, క్రోధం కలసి వెనకనుంచి ప్రోత్సహిస్తూ బలవంతంగా ఆ మాట అనిపించినట్లు ధ్వనించింది.

"ఇంక ఎప్పటికీ వెళ్ళవా?"

ఇది మా ఉష నవ్వుతూ వేసిన ప్రశ్న.

"ఊహుఁ! అసలు వెళ్లను!"

"ఒకవేళ అతను ఆ స్త్రీని వదిలివేసి, నిన్ను మళ్ళీ రమ్మని ఉత్తరం వ్రాస్తాడనుకో, అప్పుడు కూడా వెళ్లనంటావా?" అన్నాను కాంతి ముఖంలోకి చూస్తూ. కాంతి కనుగ్రుడ్లనిండా నీళ్లు నిండాయి. మొఖంలో బలవంతాన నొక్కిపట్టుకున్న బాధ పైకి రావటానికి గిజ గిజ తన్నుకుంటోంది!

"ఊహుఁ!"

ఉషా నేనూ తెల్లబోయాం. ఒకరి ముఖాలు ఒకరు చూసుకున్నాం. కాంతి యిదేమీ కనిపెట్టలేదు. తల వంచుకుని నేల చూపులు చూస్తూ వుండిపోయింది. భర్త అంటే కాంతికింత అసహ్యం దేనికో? ఆవిడ మనస్సు విరిగిపోయేటంత దారుణంగా ప్రవర్తించాడా? భరించరాని మాట లేమయినా అన్నాడా?

"మరిక్కడ ఎన్నాళ్లని వుంటావు కాంతా? మీ అత్తావాళ్లూ వుండనిస్తారా?"

"ఉండనిచ్చినన్నాళ్లే వుంటాను!"

శత్రు నాశనానికి 'ఒర'లోనుంచి కత్తి దూసినంత విసురుగా అందా మాట!

"అటు తరువాత...?"

"ఏమో!"

"పోనీ మీ తమ్ముడిదగ్గరుంటావా కొన్నాళ్ళు?" అందా మనుకున్నాను. కాని, తరువాత ఆ ప్రశ్న అనవసరమేమో అనిపించింది. తమ్ముడు వెళ్ళిపొమ్మంటే మళ్లీ ఎక్కడకెళతావ్? అని రెండో ప్రశ్న దాని వెనుకే బయలుదేరుతుంది. అప్పుడెక్కడికి వెళతానంటుంది? కాంతికి బంధువులంటూవున్నది మేనమామ, ఒక తమ్ముడు — 'వాళ్ళిద్దరూ వెళ్ళిపొమ్మంటే ఎక్కడికెళతావ్?' అని ముందుగానే అంచనావేసి అటువంటి ప్రశ్న వేయటం అవివేక మనిపించింది.

క్షణంసేపు ముగ్గురం మాట్లాడలేదు. తరువాత టేబుల్ కింద పుస్తకాలు గెలుకుతున్న కిట్టిగాణ్ని తీసి చంక నేసుకుంటూ "వస్తానండి మేష్టారూ! "మళ్లీ రేపొస్తాలెండి!" అంటూ వెళ్ళబోయింది.

"అనవసరంగా ఏమీ బాధపెట్టుకోకు కాంతా! ఏమీ భయంలేదు!" కాంతికు ధైర్యం చెప్పే ఉద్దేశ్యంతో అన్నాను. కాంతి పేలవంగా నవ్వి వెళ్ళిపోయింది. ఉష గుమ్మంవరకూ వెళ్ళి తిరిగి వచ్చింది.

"పాపం! మనస్సులో ఏదో పెట్టుకుని చెప్పటానికి బాధపడుతోంది నాన్నా!" అంది మా ఉష.

"అవును కొద్దిరోజులుంటే అదే పోతుందిలే! మళ్ళీ రెండుమూడు నెల్లలో భర్తదగ్గరకు పరుగెత్తదూ?" అన్నాను నవ్వుతూ.

అలా అన్నానేగాని నిర్ణయించుకోలేక పోయాను.

*

కాంతి వచ్చేసి నెలరోజులైపోయింది. ఈ మధ్యలో కాంతి మేనమామ ఆవిడ భర్త దగ్గరకెళ్లి బ్రతిమిలాడాడట "కాంతను పిలుచుకోమని. కాని, "ఆ కులటను మళ్ళీ నా యింట్లో వుంచుకు నేటంత పిచ్చివాణ్ణి కాను!" అన్నాడట! కాంతను వదలటానికి కారణాలు ఏమీ చెప్పడు కూడా నట! యింకేమీ మాట్లాడకుండా తిరిగి వొచ్చేసేడు కాంతి మేనమామ. ఈ సంగతంతా కాంతి అత్తయ్య నాతో చెప్పుకొన్నూ, "అటువంటిదేదో లేకపోతే ఎంతటివాళ్ళయినా పెళ్ళాన్ని వదిలేసుకుంటారా మేష్టారూ? అందుకే నేగామాలు మొన్న మేము పెట్టిన జిగినీగొలుసుకూడా కనిపించటంలేదు దాని మెళ్ళో. అడిగితే, పెట్లో వుందంటుంది. మాపనుంటే ఏమనుకుంటా! ఈ సంగతి లోకులకు ఎవరికయినా తెలిస్తే ఎంత నామర్దాగా వుంటుందండీ! మేము అసలు కారణం చెప్పక, ఏదో కీచులాడుకున్నారని చెప్పి కప్పిపుచ్చుతున్నాంగానీ, లేకపోతే ఈ పేటలో మేం తలెత్తుకు తిరగగలమా? సిగ్గు! సిగ్గు!!" అంటూ వాపోయింది.

యిదంతా నిజమా? కాంతి అలాంటిదేనా? లేకపోతే కాంతిభర్త ఈవిడ అమాయకత్వాన్ని గ్రహించి, తన ప్రేయసికి ఈ భార్య అడ్డు లేకుండా చేసుకునే ఉద్దేశ్యంతో యిలా అపవాదు పుట్టించి చెప్పేడా? అయితే నిజాన్ని బయటపెట్టి తను నిర్దోషిగా ఎందుకు చలామణి అవగూడదు కాంతి? అలా భర్తను అల్లరిపాలు చెయ్యటం కాంతికిష్టం లేదేమో! మరయితే ఆవిడ జిగినీగొలుసు ఏమి చేసినట్టు? నిజంగా పెట్టెలో నే దాచిందా? లేకపోతే భర్త త్రాగుడు కోసం దొంగతనంగా దాన్ని లాక్కున్నాడా? లేకపోతే నిజంగా కాంతి ఈమధ్య మారి పోయిందా!...

ఆరోజు సాయంత్రం రోడ్డు నూతిదగ్గర స్నానం చేస్తూంటే కాంతొచ్చింది ఒక చంకలో బిందె మరో చంకలో కిట్టిగాణ్ని యిరికించుకుని. రోడ్డుమీద పంపుదగ్గరకు వెళ్ళటం మానేసింది.

కాంతి కిట్టిగాణ్ని చంకదింపటం నే నెప్పుడూ చూడలేదు. ఏపని చేస్తున్నా వాడు వంటే వుంటాడు. ప్రొద్దున్నే ఎప్పుడూ లేవకముందు, వాళ్లవాకిలి తుడిచే టప్పుడు కూడా కిట్టిగాణ్ని కాంతి వీపుమీద చాలాసార్లు చూశాను! ఎప్పుడన్నా నేను, "అలా వూరికే చంక నెక్కించుకోకపోతే కాసేపు కూర్చోపెట్టగూడదు — ఆడుకుంటాడు!" అంటే

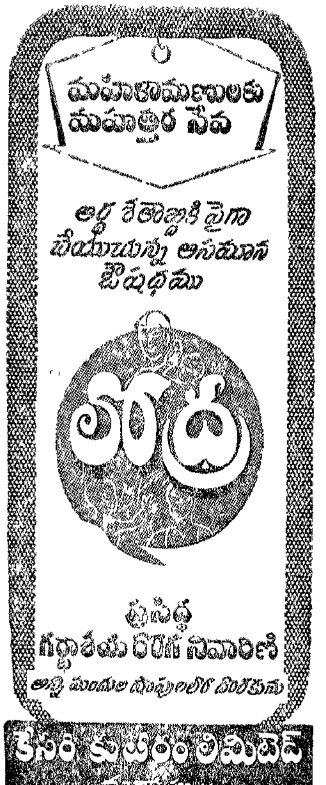

తెనుగుజిల్లాలకు, నైజాముకు ఏజంట్లు:
శ్రీ సీతారాం జనరల్ స్టోర్సు
బెజవాడ, సికింద్రాబాదు.

"వీడు సరీగా కూర్చుంటాడా మేష్టారూ! నానా గల్లంతు చెయ్యడూ?" అనేది నవ్వుతూ, వాణ్ని హృదయానికి అదుముకుంటూ. ఒకసారి ఈ సందర్భంలోనే, "వీడుకూడా ఎదిగితే మీ ఆయనలా అల్లరివాడవుతాడేమో!" అంటే కాంతముఖం జేవురించింది.

కాంత నేరుగా తడికత్రోసుకువచ్చేసిందల్లా నన్ను చూచిగామాల్ను, బిందె క్రింద పెట్టి వెళ్ళిపోబోయింది.

"రా! కాంతా! చేదలో నా కిప్పుడేమీ పనిలేదు!" అన్నాను.

కాంత తిరిగివచ్చి కిట్టిగాణ్ని దింపి నీళ్లు తోడుకుంటోంది. భర్తదగ్గరనుంచి వచ్చేసిన తరవాత కాంతను అంత దగ్గరగా చూట్టం అదే మొదటిసారి! మనోవ్యథ కాంతి ముఖంమీద రంగు లంగులతో చిత్రించబడి స్పష్టంగా కనిపిస్తోంది. జీవకళ తప్పి శిల్పంలా వుంది! రెండు కళ్ళక్రింద అర్ధచంద్రాకారపు నల్లని చారతేలింది. ముసుపు బిసపుగా 'పిట పిట' లాడుతూంటే రవిక చేతులు యిప్పుడు వదులుగా వ్రేల్లాడుతున్నై! నిజంగానే కాంత మెడ బోసిగా వుంది.

"మెడ బోసిగావుందే కాంతా?"

అసలు యిటువంటి ప్రశ్న వెయ్యాలనుకోలేదు. కాని అప్రయత్నంగా వచ్చింది.

కాంత మెడకేసి చూచుకొని నీర్సంగా నవ్వింది. "పెట్లో దాచానండీ!" అంది.

"ఏం? పెట్టుకుంటే ఏం పోయింది?"

"అఁ! యిప్పుడు దేనికిలెండి!"

కాంత నీళ్ళ బిందె నింపుకుంది. కిట్టిగాడికోసం చూసుకుంటే వాడక్కడ లేడు. బీరపాదుదగ్గర ఉదురుగా కూర్చొని పువ్వులూ పిందెలూ కోసి నలిపేస్తున్నాడు. విసురుగా వాడిదగ్గరకు వెళ్ళి గుప్పిటలోవి బలవంతంగా తీసిపారేసి విసుగుతో నాలుగు చరిచి చంక నేసుకుని వెళ్ళిపోయింది, బిందె తీసుకుని!

కాంత ప్రవర్తనకి తెల్లబోయాను. వాడంటే ప్రాణం వదిలే కాంత వాణ్నిప్పుడెందుకలా కొట్టింది? యిప్పుడు నేను తెచ్చిన ప్రస్తావనవల్ల విసుగొచ్చివుంటుందా? 'మీ ఆయనలా వాడు కూడా గడుగ్గాయి అవుతా'డని నవ్వటానికంటే అదేసుందెల్లో పెట్టుకుని వాణ్ణి సక్రమమైన మార్గంలో పెట్టుకోవాలని ప్రయత్నిస్తూందా? నేను చిన్నపిల్లల మనస్తత్వాన్ని అర్థం చేసుకున్నంత సులభంగా కాంత మనస్తత్వం అర్థం చేసుకోలేనా?—

మళ్ళీ రెండురోజులవరకూ కాంత మా యింటికి రాలేదు! ఒకవేళ వచ్చిందేమో నేనున్నప్పుడుమాత్రం రాలేదు.

మూడవనాడు నే నుండగానే వచ్చింది. మొన్ననే మా ఉష భర్త వచ్చాడని, ఈవేళ ప్రొద్దున్న తీసుకెళ్ళిపోతాడని తెలిసి స్నేహితురాల్ని సాగనంపటానికి వచ్చిందనుకుంటాను.

"పాపం! మేష్టారికి ఈరాత్రినుంచి మళ్ళీ కేరియరు మీల్సు గామాలు!" అంది నవ్వుతూ.

నేను నవ్వి వూరుకున్నాను. కాంత రోజుకన్నా ఎక్కువ ఉత్సాహంగా వుంది!

మా ఉషను ఉత్సాహంగా సాగనంపింది కాంత. ఉష కన్నీళ్లు పెట్టుకుంది, బండి ఎక్కేటప్పుడు, "నీకూ యిలాంటిరోజు త్వరలోనే వస్తుంది కాంతా!" అని మా అమ్మాయి దీవించినప్పుడు కాంత ముఖం వివర్ణమవటం నేను చూచాను! ఒకవేళ ఉషకూడా...ఛ ఛ! ఏమిటీ పాడు ఆలోచనలు అనిపించింది.

* * *

మా ఉషలేని లోటు కాంత తీరుస్తోందిప్పుడు! రెణ్నెల్లుండి ఉష భర్తదగ్గరకు వెళ్ళిపోగానే మాయిల్లు వెలవెలబోయింది. కాని, కాంత తరుచు మా యింటికొస్తూ కులాసాగా మాట్లాడేది. భర్త విషయాన్ని నాదగ్గరెప్పుడూ ఎత్తేదికాదు. నేనుకూడా ఆ విషయంమీద ప్రశ్నలు వెయ్యటం మానివేశాను. అలా వేస్తే కాంతి బాధపడుతుందని తెలుసు.

కాంత రోజురోజుకూ క్షీణించిపోతూన్నా ఉత్సాహంగా మాట్లాడేది! కాని, పరీక్షగా చూస్తే అలా వుంటానికి బలవంతంగా ప్రయత్నిస్తోందని అనుమానం కలక్కపోదు. అప్పుడప్పుడూ కిట్టిగాణ్ని నాకిచ్చేది ఎత్తుకోమని నా చంకలో కిట్టిగాణ్ణి చూచినప్పుడల్లా తృప్తిపడుతూన్నట్టు కనిపించేది కాంత. "మీలాగే వీడికి కూడా పెద్ద చదువు చెప్పించి పెంచుకో గూడదు మేష్టారూ!" అనేది అప్పుడప్పుడు. "అబ్బో! నన్ను బ్రతకనిస్తాడా ఈ గడుగ్గాయి! అయినా మీఆయ నొప్పుకుంటాడా నేను పెంచుకుందుకు?" అంటే ఉలిక్కిపడి నావంక జాలిగా చూచేది.

సాయంత్రం మాదొడ్లో నీళ్ళకొచ్చినప్పుడు కాంత పాదులకి, పువ్వుల మొక్కలకీ నీళ్లుపోసేది. యింట్లో పనిచేసేపిల్లవున్నా నాగది, టేబుల్ కుర్చీలూ శుభ్రంగా తుడిచేది. చక్కగా సర్దేది. ప్రతి శుక్రవారం నే నింటికొచ్చేసరికి గచ్చంతా శుభ్రంగా కడిగి, ముత్యాలవంటి ముగ్గులతో అలంకరించేది! ఎందుకింత కష్టపడుతుంది కాంత? పెళ్ళాం, పిల్లలు లేక ఒంటరిగావున్న ఈ వయస్సుమళ్లిన బడిపంతులింటికి ఎందుకీఅలంకరణ? కాని, కాంత ఉత్సాహాన్ని కాదనలేకపోయాను. ఈవిధంగానైనా కాంత సంతోషంగావుంటే ఆమె మనస్సు కొంచెం శాంతిస్తుందనుకున్నాను. కాని, అప్పుడప్పుడూ కాంత కళ్లు ఎఱ్ఱగా ఉబ్బుల్లా మెటిసిపోతుండేవి! చాటుగా ఎవ్వరకూ తెలియకుండా కుమిలికుమిలి ఏడ్చినట్లు అప్పుడప్పుడు ఆమెముఖమే చెప్పేది. కాని మాయింటిదగ్గరున్నంతసేపు ఉత్సాహంగా మాట్లాడటానికి ప్రయత్నించేది! కాంత లోలోన కుళ్ళిపోతూ భరించరాని బాధ అనుభవిస్తోందని నాకు తెలుసు. తెలిసి నేను చెయ్యగలిగిందేముంది?

ఎప్పుడూ చలించని కాంత ఆనాడు నా గదిలోకొచ్చి చంటిపిల్లలా ఒక్కసారి బావురుమంది.

ఆరోజు, ఆరుగంటలకు హోటల్ నుంచి కేరియర్ తీసుకొచ్చాడు కుఱ్ఱవాడు. భోజనం ముగించుకొని నా గదిలో పడకకుర్చీలో మేను వాల్చేను.

ఆ సమయంలోనే కాంత కిట్టిగాణ్ణి చంక నేసుకొనివచ్చి వక్కసారిగా బావురుమంది!

కిట్టిగాణ్ణి హృదయానికి అదుముకుంటూ కొంగుతో ముఖం కప్పుకుని ఏడుస్తోంది కాంత. రెండుమూడుసార్లు కారణం అడిగినా జవాబు చెప్పలేదు. మూడోసారి మాత్రం దుఃఖం దిగమ్రింగటానికి ప్రయత్నించింది.

"వీడికోసమైనా బ్రతుకుదామనుకున్నాను!" అని మళ్లీ భోరుమంది.

"మీ అత్తగాని, మామగాని ఏమయినా అన్నారా కాంతా? లేకపోతే యింట్లోనుంచి వెళ్ళిపొమ్మన్నారా? ఎందుకంతగా ఏడుస్తావు? వాళ్లలాగంటే మీ తమ్ముడిదగ్గర కెళ్లొచ్చుగా! నీకు అక్కడా వుండటం యిష్టంలేకపోతే, పోనీ మా యింట్లో వుండు! నీకేం అభ్యంతరం? మా ఉష ఎంతో నాకు నువ్వూ అంతే!"

నే నన్న ఈ చివరిమాటను విన్నతరువాత కాంత కొంచం శాంతించింది! ముఖం ఎత్తి నావంక అమాయికంగా చూసింది. ఏడుపు సంబాళించుకున్న తరువాత నేను కాంతను చాలా ప్రశ్నలువేసి, విసిగివేసారాను! అన్నీ ముక్తసరి జవాబులే – కొన్ని

★ కాంత ★

టికి ఉత్తిమూగజవాబులుకూడా యిచ్చింది. యిక కాంతను మరీ బాధపెట్టడానికి ఇష్టంలేక వూరుకున్నాను అప్పటికి. మొత్తంమీద కాంత ముక్తసరి జాబులన్నిటిలోనూ వాళ్లమామ దగ్గరగానీ, తమ్ముడి దగ్గరగాని వుండననే ఘోషిస్తూంది.

ఆరాత్రి కాంతను భోజనం చెయ్యమంటే చెయ్యనంది. అయినా మరో కేరియర్ తెప్పించి బలవంతంచేసి దగ్గర కూర్చొని ఊరడింపుగా కబుర్లు చెబుతుంటే రెండు మెతుకులు కొరికి తక్కింది పక్కకు వేసింది. నా గదిలో మంచంమీద పడుకొమ్మంటే వినక కింద చాప వేసుకుని పడుకుంది.

నేను మంచం, గడియారం, పుస్తకాలు మొదలయినవాటిని గదిలోనించి ఇవతలికి తీసుకొచ్చేసరికల్లా గేటు దగ్గర కాంత మామయ్యకేక వినిపించింది. నేనే బయటకు వెళ్లేను, అతన్ని లోపలకు పిలిస్తే మళ్ళీ ఏదైనా గొడవ పెడతాడనే ఉద్దేశ్యంతో.

బయట కలిసే కాంతనుగురించి ఏదో చెప్పుకొచ్చాడు అతను. ఈ గొడవ జరిగేటప్పుడు అతనింటిదగ్గర లేడట. అన్నిటికీ 'ఊఁ' కొట్టేను. "కడుపుమండి ఒకవేళ అది ఏదో అందనుకోండి. అంతలోనే దానికంత రోషంవచ్చి భోరున ఏడుస్తూ ఊరంతా చాటాలా? అంత రోషం వున్నది గాబట్టే దాని గతి అలా తగులడ్డది!" అంటూ హేయభావంతో చెప్పుకొచ్చాడు. అతన్ని శాంతపర్చి, "రేపు ప్రొద్దున్న వస్తుందిలెండి - యివ్వాళికి యిక్కడ పడుకోనివ్వండి!" అని సమాధానపరచి పంపించాను. అతను మరేమీ మాట్లాడకుండానే వెళ్లిపోయాడు

నేను లోపలికొచ్చి కాంతను చూచాను వాళ్ళ మామయ్యొచ్చిన జాడ ఏమయినా పసిగట్టిందేమోనని. కాని, అటువంటిదేమీ లేదు. కిట్టిగాణ్ణి గుండెలమీద బోర్ల పడుకోబెట్టుకుని రెండు చేతులతో అదుముకుంటూ పడుకుంది!

తెల్లవారుఝా మయినట్లుంది. కోడికూతలు వినిపిస్తున్నై.

బద్ధకంగా లేచాను. కాని వెంటనే త్రుళ్లిపడ్డాను! నాప్రక్కలో కిట్టిగాడు!! యిక్కడికెలా వచ్చాడు? కాంత ఏమయినట్టు?

వెంటనే గదిలో కెళ్లేను. గదిలో లేదు! ఒకవేళ పనిపిల్ల యింకా రాలేదని వాకిలి ఊడుస్తుందా? అరె! అక్కడా లేదే! మరెక్కడికి వెళ్ళింది కాంత? మళ్ళీ నామంచం దగ్గరకు పరుగెత్తేను. కిట్టిగాడు ప్రశాంతంగా నిద్రపోతున్నాడు. అరె! వాడి ప్రక్కన ఏదో కాగితం!

కునికే గోడలాంపు పెద్దదిచేసి కాగితం విప్పేను:

పూజనీయులైన మాష్టారూ!

నా కిట్టిగాణ్ణి మీకు అప్పగిస్తున్నాను. మీరే వాణ్ణి పెంచి పెద్దవాణ్ణిచేసి, చదువు చెప్పించి మంచిమార్గంలో పెట్టండి. మీరు ఈ నా చిన్నకోర్కెను తీర్చగలరనే ఆశిస్తున్నాను!

మీ శిష్యురాలు,
కాంత.

ఏమిటీ అర్థంలేని ఉత్తరం! ఎంత పని చేసింది కాంత! జీవితంమీద విరక్తిపుట్టి ఆత్మహత్య చేసుకుందా? మరి ఆ సంగతేమీ వ్రాయలేదే! రేపు ప్రొద్దున్న వాళ్ల మామయ్యవాళ్లు మా కాంతేది అంటే ఏం చెప్పను? కిట్టిగాణ్ణి పెంచుకుంటానికి నాకేం అధికారముంది? ఆమె భర్తవచ్చి తన కొడుకును తనకిమ్మని దెబ్బలాడితే నేనేం చెయ్యగలను? 'యివ్వ'నంటానికి నేనెవర్ని? అయినా కిట్టిగాడంటే ప్రాణంవదిలే కాంత యిలా నాదగ్గర వదిలిపోయిందే? కాంత ఈ చిన్నకోర్కెను నేనెలా తీర్చగలను? అర్థంగాని సమస్యలో పడిపోయింది. అసలు యింతకీ కాంత ఏమయినట్టు? ★